

§ 2. 1. Dla pracowników, o których mowa w § 1, wprowadza się następujący wymiar czasu pracy:

- 1) dla zatrudnionych w wymiarze 40 i 41 godzin tygodniowo:
 - a) 40 i 41 godzin w 6-dniowym tygodniu pracy,
 - b) 35 godzin w 5-dniowym tygodniu pracy,
 z tym że dobowy wymiar czasu pracy nie może przekroczyć 7 godzin,
- 2) dla zatrudnionych w wymiarze 36 godzin tygodniowo:
 - a) 36 godzin w 6-dniowym tygodniu pracy,
 - b) 30 godzin w 5-dniowym tygodniu pracy,
 z tym że dobowy wymiar czasu pracy nie może przekroczyć 6 godzin.

2. Dla pracowników zatrudnionych w wymiarze 40 lub 41 godzin tygodniowo właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych może ustalić odmienny wymiar czasu pracy, z zachowaniem w ciągu roku średniego wymiaru tygodniowego wynikającego z ust. 1 pkt 1. Tygodniowy wymiar czasu pracy nie może być krótszy niż 35 i dłuższy niż 41 godzin; dobowy wymiar czasu pracy nie może przekroczyć 7,5 godziny.

§ 3. 1. Pracownik, który na polecenie zakładu pracy pracował w dniu wyznaczonym jako dodatkowy dzień

wolny od pracy, powinien w zamian otrzymać dzień wolny w innym wyznaczonym z góry terminie.

2. Niedopuszczalne jest przedłużenie czasu pracy pracownikom w okresie stosowania skróconego czasu pracy z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnie uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia ponad czas określony w § 2.

3. Praca wykonywana za zgodą pracownika w dniu wyznaczonym jako dodatkowy dzień wolny od pracy nie jest przedłużeniem czasu pracy, o którym mowa w ust. 2 — z uwzględnieniem dobowego wymiaru czasu pracy określonego w § 2 ust. 1.

§ 4. Właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej przywróci normalny wymiar czasu pracy dla pracowników wymienionych w § 2 w razie zastosowania urządzeń ochronnych lub wprowadzenia takich zmian w warunkach produkcji, które usuną szkodliwe dla zdrowia lub szczególnie uciążliwe warunki pracy.

§ 5. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1983 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. J. Obodowski

40

UCHWAŁA Nr 12 RADY MINISTRÓW

z dnia 11 lutego 1983 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie upoważnienia naczelnych organów administracji państwowej do ustalania ogólnych warunków i wzorów umów.

Na podstawie art. 384 § 1 Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 1964 r. Nr 16, poz. 93, z 1971 r. Nr 27, poz. 252, z 1976 r. Nr 19, poz. 122 oraz z 1982 r. Nr 11, poz. 81, Nr 19, poz. 147 i Nr 30, poz. 210) Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. W § 1 w ust. 1 uchwały nr 193 Rady Ministrów z dnia 3 sierpnia 1973 r. w sprawie upoważnienia naczelnych organów administracji państwowej do ustalania ogólnych warunków i wzorów umów (Monitor Polski z

1973 r. Nr 36, poz. 219, z 1978 r. Nr 31, poz. 114 i z 1982 r. Nr 19, poz. 161) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

- „2) Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych do ustalania ogólnych warunków umów o roboty budowlane wykonywane przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej”.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. J. Obodowski

41

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW SPRAW WEWNĘTRZNYCH I OBRONY NARODOWEJ

z dnia 14 lutego 1983 r.

w sprawie przeprowadzenia poboru w 1983 r.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1979 r. Nr 18, poz. 111) w związku z uchwałą Rady Państwa z dnia 20 grudnia 1982 r. o uchyleniu szczególnych przepisów w zakresie obowiązku służby wojskowej i służby w obronie cywilnej (Dz. U. Nr 42, poz. 276) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W okresie od dnia 11 kwietnia do dnia 24 czerwca 1983 r. zostanie przeprowadzony na terenie kraju pobór mężczyzn urodzonych w 1964 r.

2. Obowiązkowi zgłoszenia się do poboru w terminie określonym w ust. 1 podlegają także mężczyźni, którzy dotychczas nie stawali do poboru:

- 1) urodzeni w latach 1963, 1962, 1961, 1960 i 1959,
- 2) przyjęci na studia do szkół wyższych.

§ 2. Do stawienia się przed rejonowymi komisjami poborowymi wzywa się również:

- 1) mężczyzn urodzonych:
 - a) w latach 1963, 1962, 1961, 1960, 1959, 1958, 1957,

1956 i 1955, którzy nie zostali przeniesieni do rezerwy, jeżeli:

- ubiegają się o odroczenie służby wojskowej ze względu na konieczność sprawowania bezpośredniej opieki nad członkami rodziny lub prowadzenia gospodarstwa rolnego albo o uznanie za jedyne go żywiciela rodziny,
 - zostali uznani za czasowo niezdolnych do służby wojskowej, a okres tej niezdolności upływa w 1983 r.,
- b) w latach 1963, 1962, 1961, 1960 i 1959, którzy wnieśli prośbę o ponowne ustalenie zdolności do służby wojskowej lub u których lekarz przeprowadzający przegląd lekarski stwierdził zmiany w stanie zdrowia,
- c) w latach 1958, 1957, 1956 i 1955, którzy dotychczas nie stawali do poboru,
- 2) studentów i absolwentów szkół wyższych, którzy złożyli podania o odroczenie długotrwałego przeszkolenia wojskowego lub o uznanie za jedyne go żywiciela rodziny.

§ 3. Do poboru w terminie określonym w § 1 ust. 1 wzywa się mężczyzn, którzy:

- 1) kończą w 1983 r. 18 lat życia i zostali przewidziani przez wojskowego komendanta uzupełnień do odbycia przysposobienia wojskowego,
- 2) ukończyli 17 lat życia i zgłosili się ochotniczo do odbycia zasadniczej służby wojskowej albo do odbycia przysposobienia wojskowego,
- 3) ubiegają się o powołanie do czynnej służby wojskowej w charakterze kandydatów na żołnierzy zawodowych.

§ 4. Do poboru mogą zostać wezwane kobiety urodzone w latach 1965, 1964, 1963, 1962, 1961, 1960 i 1959, zatrudnione w zakładach (placówkach) służby zdrowia i mające kwalifikacje zawodowe określone w § 1 ust. 1 pkt 1 zarządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 22 maja 1973 r. w sprawie obowiązku służby wojskowej kobiet (Monitor Polski Nr 23, poz. 139).

§ 5. Pobór przeprowadzają wojewodowie oraz prezydenci miast stopnia wojewódzkiego przy współudziale szefów wojewódzkich sztabów wojskowych oraz terenowych organów administracji państwowej stopnia podstawowego — za pośrednictwem komisji poborowych.

§ 6. Termin ogłoszenia poboru na terenie kraju wyznacza się na dzień 25 marca 1983 r.

§ 7. 1. Wojewodowie oraz prezydenci miast stopnia wojewódzkiego w porozumieniu z szefami wojewódzkich sztabów wojskowych lub na ich wniosek mogą zarządzić dalsze działanie poszczególnych rejonowych komisji poborowych w okresie od zakończenia poboru na terenie kraju w 1983 r. do ogłoszenia poboru na terenie kraju w 1984 r.

2. Czas pracy rejonowej komisji poborowej w okresie wskazanym w ust. 1 nie może przekraczać łącznie 3 dni roboczych.

3. Wezwaniu do rejonowej komisji poborowej w terminie określonym w ust. 1 podlegają:

- 1) poborowi, którzy:
 - a) ubiegają się o odroczenie służby wojskowej ze względu na konieczność sprawowania bezpośredniej opieki nad członkiem rodziny lub ze względu na prowadzenie gospodarstwa rolnego albo o uznanie za jedyne go żywiciela rodziny stosownie do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 września 1979 r. w sprawie udzielania odroczeń zasadniczej służby wojskowej oraz uznawania poborowców i żołnierzy za jedyne go żywicieli rodzin (Dz. U. z 1981 r. Nr 3, poz. 16),
 - b) w terminie wyznaczonym nie zgłosili się do poboru,
 - c) do zakończenia poboru w 1983 r. nie powrócili z badań specjalistycznych lub obserwacji, jeżeli byli skierowani na nie w trybie określonym w § 40 ust. 4 rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych i Obrony Narodowej z dnia 12 września 1979 r. w sprawie przygotowania i przeprowadzenia poboru (Dz. U. Nr 21, poz. 128),
- 2) studenci i absolwenci szkół wyższych, przeznaczeni do odbycia długotrwałego przeszkolenia wojskowego w 1983 r. i w pierwszej połowie 1984 r., którzy ubiegają się o udzielenie odroczenia tego przeszkolenia ze względu na konieczność sprawowania bezpośredniej opieki nad członkiem rodziny lub ze względu na prowadzenie gospodarstwa rolnego albo o uznanie za jedyne go żywiciela rodziny.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: w z. W. *Pologa*
Minister Obrony Narodowej: w z. F. *Siwcki*

42

ZARZĄDZENIE MINISTRA DO SPRAW CEN

z dnia 17 lutego 1983 r.

w sprawie ulgi dla kombatantów — emerytów, rencistów i inwalidów w opłatach za korzystanie z energii elektrycznej, gazowej i ciepłej do celów domowych.

Na podstawie art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o cenach (Dz. U. Nr 7, poz. 52) oraz art. 18 ust. 2 pkt 3 i ust. 5 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. o szczególnych uprawnieniach kombatantów (Dz. U. Nr 16, poz. 122 i Nr 40, poz. 269) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ustala się dla kombatantów — emerytów, rencistów i inwalidów następujące wysokości ulgi w opłatach za korzystanie z energii elektrycznej, gazowej i ciepłej:

	w złotych w skali:	
	miesięcznej	rocznej
1) za energię elektryczną	90	1.080
2) za paliwa gazowe	40	480
3) za centralne ogrzewanie	80	960
4) za ciepłą wodę	30	360